

звитие“, отъ единъ съседенъ домъ или дюкянъ излѣзло едно турче, което, като видѣло да каратъ вързанъ Пешева, съвика: „комита“, се втурнало къмъ последния да го плуе и ругае.

Възмутенъ отъ това, Пешевъ далъ единъ ритникъ на нахалното читаче. За тая си дързостъ, обаче, той изля нѣколко приклада по гърба си.

Изнасяме тоя дребенъ и на пръвъ погледъ незначителенъ фактъ, който, въ сжщностъ, много говори. Защото, да минавашъ въ очитѣ на турската властъ за тарторъ на комититѣ; да бждешъ преследванъ и подъ всемата и заловенъ; да бждешъ конвоиранъ отъ цѣла рота аскеръ и да знаешъ какво те очаква следъ това и, въпреки всичко туй, да имашъ куражъ да дадешъ ритникъ на едно турско хлапе предъ лицето на своитѣ джелати, — това говори, споредъ насъ, за единъ необикновено гордъ и необуздавъ юнашки духъ, за едно рѣдко и несравнено лично достойнство и честолюбие! А такъвъ е билъ Ст. Пешевъ, както ще видимъ, винаги — дори до самата си смъртъ.

Както се вижда отъ всичко гореказано по въпроса за залавянето на Ст. Пешевъ отъ турцитѣ, ние се намираме предъ наличността на едно гнусно и отвратително предателство. Отъ кого, обаче, е било извършено последното, не може съ положителностъ да се каже, макаръ всички факти по този случай да говорятъ въ полза на Ивана Ильолу, който, както видѣхме преди малко, не само билъ прокудилъ най-безцеремонно Пешева отъ къщата си, но и билъ присъществувалъ заедно съ турцитѣ, и при неговото залавяне. Общественото мнение, обаче, за виновникъ на Пешевата смъртъ, и двестъ сочи последния, макаръ този, приживе, на свой редъ, да е преписвалъ обвинението върху братя Кънчеви.

Сжщия день, когато е билъ заловенъ Ст. Пешевъ, се завърналъ отъ Габрово и Йонко Карагйзовъ. Този последниятъ, като узналъ, че Пешевъ е заловенъ, и че властта дири и него, тозъ часъ успѣлъ да се укрие, и следъ като преспалъ една нощъ въ града, на другия день рано сутринята избѣгалъ въ балкана. Непосредствено следъ него сжщото сторилъ и Никифоръ Симеоновъ, който, за да заблуди турцитѣ, излѣзвалъ отъ града съ запретнати ржжави босъ и съ срекле въ ржка.

Освенъ тѣзи двама съзаклетници, неизвестно по какъв начинъ и въ кой день по-рано, сж избягали въ Кръвенишкия балканъ и Гочо Куевъ, и хайдутъ Ботю, гдето, заедно съ кръвенишкия първенецъ и кметъ Дѣда Филя и Дончо Фесчиятъ, както ще видимъ следъ малко, обявили въстанието на 1 май.